

1 en 2 Petrus, twee belangrijke brieven

door: Alf. Guignard

Geliefden, dit is al de tweede brief die ik u schrijf. In beide wék ik door herinnering uw oprechte gezindheid op, opdat u terugdenkt aan de woorden die tevoren door de heilige profeten gesproken zijn en aan het gebod van de Heer en Heiland, door uw apostelen verkondigd

2 Petrus 3:1

De tweede brief van Petrus is de bevestiging van de eerste brief en de aanvulling daarop. In de eerste brief is de gelovige een vreemdeling en bijwoner op aarde. Hij vertoeft hier voor enige tijd. Zijn erfenis is in de hemel en hij geniet nu al daarvan door het geloof. In afwachting van het in bezit ontvangen van de erfenis, ontmoet hij op aarde beproeving en lijden; ondanks dat verheugt hij zich met een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde, want hij weet dat zijn heil gereed is om geopenbaard te worden. Zijn heil is de eeuwige verlossing, de bevrijding uit een wereld die hij alleen maar als pelgrim doorreist.

De tweede brief bevestigt deze dingen en leidt ons verder. Deze brief laat het einde van de wereld zien, een verschrikkelijk einde. Dit zou haar bewoners, die hun hart op de zichtbare dingen stellen, moeten laten beven: *“De dag van de Heer zal komen als een dief, waarop de hemelen met gedruis zullen voorbijgaan en de elementen brandend vergaan en de aarde en de werken daarop zullen gevonden worden”* (3:10). Hoe kunnen we zo’n wereld liefhebben en welbehagen vinden in de dingen die allemaal met vuur verbrand worden? Laten we de wereld zien in het ware licht en in haar uiteindelijke oordeel. Is het de moeite waard ons te vermoeden met dat wat uiteindelijk door het vuur verteerd zal worden?

Waar zijn onze harten? Zijn wij als de vrouw van Lot, die door goddelijke genade werd bewaard voor het oordeel over Sodom, maar achterom keek naar de stad waarop het vuur uit de hemel al neerviel? Arme en ongelukkige vrouw, haar *hart* was in de steden van de vlakke gebleven en zo kwam zij samen met haar goddeloze inwoners om. God zegt ons in welke wereld wij leven. Vergeten wij dat zo snel? *“Daar dit alles dus vergaat, hoe behoort u te zijn”* (3:11)?

Op de eerste plaats moeten wij een getuigenis zijn voor de mensen van de wereld door middel van een heilige wandel. We moeten praktisch afgezonderd zijn van alles wat de wereld biedt in haar verschillende vormen, zelfs als ze een schone schijn heeft, beminnelijk is, beschaafd, kunstzinnig, godsdienstig, etc. De overste van deze wereld kan deze wereld verfraaien en een verleidend uiterlijk geven en hij kan zich vermommen als een engel des lichts. Wij echter behoren niet tot de

wereld, evenmin als de Heer toen Hij op aarde was. Dit heilige gedrag is alleen mogelijk in ware godsvrucht, in een heilige dagelijkse gemeenschap met God. Hij alleen kan ons bewaren, en Zijn Woord alleen toont ons de weg die wij moeten gaan. Daarbij is het nodig heel waakzaam te zijn om de dwaling te vermijden, die ons aan alle kanten omringt en ons gemakkelijk kan meeslepen. *“Weest op uw hoede”*, zegt Petrus (3:17). Als een waakzame herder ziet hij de gevaren die de kudde bedreigen en hij waarschuwt ons van te voren.

Wij moeten opgroeien in de genade en de kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus (3:18). Die genade is ons voor de tijden van de eeuwen gegeven. Ze is als het stroompje dat uit het heiligdom kwam, dat Ezechiël zag in hoofdstuk 47 van zijn profetie. Hoe verder hij ging, hoe dieper de stroom werd. Eerst tot aan de enkels, toen tot aan de knieën, het middel en ten slotte moest hij zwemmen. Het was een beek geworden die men niet kon doorwaden. Het is die oneindige en onpeilbare genade, waarvan wij alleen de oevers kennen, maar waarvan wij de grenzen of de diepte nooit zullen kunnen meten. Is dat niet beter dan een wereld die voorbijgaat, en beter dan ons eigen leven in zo’n wereld? Laten we toenemen in deze kennis.

De kennis van de genade zal ons doen toenemen in de kennis van de uitnemendheid van Hem, in Wie al onze zegeningen te vinden zijn. Hij is onze Heer, laten wij Hem aanbidden en Hem gehoorzamen in alle dingen. Zonder gehoorzaamheid is er geen groei mogelijk en kunnen wij niet genieten van Zijn liefde.

Hij is onze *Heiland*. Hoe groot was de prijs, die Hij moest betalen om ons te verlossen uit onze ellende? Zijn liefde bracht Hem naar Golgotha, laten wij dat niet vergeten. Zijn liefde is pas helemaal voldaan, als Hij de laatste hand zal leggen aan het heilswerk voor ons. Heiland, laten wij nooit vergeten wat U voor ons hebt gedaan en wat U nog iedere dag voor ons doet.

Jezus is de Heiland en Heer. Het is de naam die boven alle naam is. Hij was de Man van smarten, vernederd, ootmoedig en gehoorzaam tot in de dood. Nu is Hij verhoogd boven alle hemelen. De hemel zag Hem, toen Hij op aarde was. Nu zien wij Hem in de allerhoogste heerlijkheid, waarin Hij van de aarde is ingegaan. Hij is

de verheerlijkte Mens. “*Zie, Hij komt met de wolken en elk oog zal Hem zien, ook zij, die Hem hebben doorstoken; en alle stammen der aarde zullen over Hem weklagen. Ja, amen*” (Openb. 1:7). Dan zal zijn Bruid met Hem in heerlijkheid geopenbaard worden. In die dag zal het haar gegeven worden “*bekleed te zijn met blinkend, rein, fijn linnen, want het fijne linnen zijn de gerechtigheden van de heiligen*” (Openb. 19:8).

Hij is de *Christus*. En in Zijn dag, de dag van Christus, zal al wat zichtbaar is een einde nemen. Er zal niets overblijven dan dat wat voor Zijn naam gedaan is. Wat doen wij met het oog op die dag?

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1939-32](#)

Titel: [Lettres qui doivent attirer notre attention](#)

© Oude Sporen 2007